

KRISTIN
HANNAH

dincolo
de stele

Traducere din limba engleză și note
VALENTINA GEORGESCU

Prolog

Femeia este într-o toaletă publică; zăcea întinsă pe podea; lacrimile i se usucă pe obrajii, rimelul i-a curs tot, după ce l-a aplicat cu atâta grijă cu doar câteva ore în urmă. Îți poți da seama numai de căcăt că locul femeii nu este aici, și totuși, iat-o.

Suferința e meschină, vine și pleacă mereu ca un oaspete nepofit, pe care nu-l poți izgoni. Femeia vrea această suferință, deși n-ar recunoaște asta niciodată. În ultima vreme, este singurul lucru care pare real. Se trezește gândindu-se dinadins la prietena ei cea mai bună chiar și acum, după atâta timp, pentru că vrea să plângă. Este ca un copil care râcăie coaja unei răni, incapabil să se opreasca, deși știe că asta îi va provoca durere.

A încercat să treacă singură peste toate. Chiar a încercat. Încă mai încearcă, în felul ei, dar uneori o persoană te poate susține în viață, te poate sprijini să nu cazi, iar în lipsa acelui sprijin, te poți prăbuși în gol, indiferent cât te puternic ai fost cândva, indiferent cât de mult te străduiești să fii de neclintit.

Cândva – tare de mult – a luat-o la pas de una singură pe o stradă cufundată în întuneric, numită Aleea cu licurici, în cea mai urâtă noapte din viața ei, și și-a întâlnit sufletul perechei.

Acela a fost începutul nostru. Acum mai bine de treizeci de ani.

Nedespărțitele Tully și Kate. Tu și eu împotriva lumii. Cele mai bune prietene de-a pururi.

Dar poveștile se sfârșesc, nu-i aşa? Îi pierzi pe oamenii pe care îi iubești și trebuie să găsești o cale de a merge mai departe.

Trebuie să renunț. Să îmi iau rămas-bun cu un zâmbet.

Nu va fi ușor.

Ea nu știe încă ce a pus în mișcare. În câteva clipe, totul se va schimba.

Capitolul 1

2 septembrie 2010

Ora 22.14

Se simțea puțin amețită. Era o senzație plăcută, ca și cum ar fi fost înfășurată într-o pătură caldă, abia scoasă din uscător. Dar când își reveni și văzu unde se află, nu mai fu la fel de plăcut.

Era într-o toaletă publică; zacea întinsă pe podea; lacrimile i se uscaseră pe obrajii. De când era oare acolo? Se ridică ușor în picioare și ieși din toaletă, făcându-și cu greu loc prin aglomerația din foyerul cinematografului, ignorând privirile critice pe care i le aruncau acei oameni frumoși care beau șampanie sub un candelabru sclipitor din secolul al XIX-lea. Filmul se terminase, probabil.

Afară, își azvârli cât colo pantofii ridicoli din piele de lac. Rămasă doar în dresurile scumpe de nylon, porni spre casă pe jos, prin ploaie, pe trotuarul murdar din Seattle. Era la vreo zece străzi depărtare. Avea să reușească; oricum, la ora asta din noapte, n-ar fi găsit un taxi.

Apropiindu-se de Virginia Street, îi atrase atenția firma roz puternic luminată a unui MARTINI BAR. În fața ușii era strâns un pâlc de oameni, care fumau și discutau sub o streașină, feriți de ploaie.

Chiar când își jură că avea să își vadă de drum, se întoarse, deschise ușa și intră. Pătrunse în interiorul întunecos și aglomerat și se duse glonț la barul lung din lemn de mahon.

- Cu ce vă servesc? întrebă un bărbat subțirel ca o aşchie, cu părul de culoarea mandarinei și cu mai multe fierătanii pe față decât într-un magazin de profil.

- Un shot de tequila cu tot tacâmul, comandă ea.

Bău primul shot și mai comandă unul. Muzica tare o calmă. Dădu shotul pe gât și începu să se legene în ritmul muzicii. În jurul ei, oamenii discutau și râdeau. Avea oarecum impresia că face și ea parte din toată acea activitate.

I se alătură un bărbat într-un costum italian scump. Era înalt, cu trup de atlet; avea părul blond foarte atent tuns și aranjat. Bancher, probabil, sau avocat în vreo corporație. Prea Tânăr pentru ea, desigur. Nu putea avea mult peste treizeci și cinci de ani. De când era oare acolo, încercând să agațe pe cineva, căutând cea mai frumoasă femeie din bar? O băutură, două?

În cele din urmă, se întoarse spre ea. Ea își dădu seama, după privirea lui, că o recunoscuse, iar acest mic amănunt o seduse.

- Pot să îți ofer ceva de băut?

- Nu știu. Poți?

Se exprima oare cu dificultate? Asta nu era bine. Nici nu putea gândi limpede.

Privirea lui alunecă de pe chipul pe sânii ei, apoi reveni pe chip. Era genul de bărbat care te dezbrăca din priviri fără să recurgă la prefăcătorii.

- Aș spune o băutură, cel puțin.

- De obicei, nu agăț străini, minți ea.

În ultima vreme, în viața ei erau numai străini. Toți ceilalți, toți cei care contau, o dăduseră uitării. Acum, chiar simțea efectul Xanaxului sau era tequila?

Bărbatul îi atinse bărbia, iar acel gest o înfioră. Nimici nu mai îndrăznea să o atingă.

- Eu sunt Troy, se recomandă el.

Ea privi în ochii lui albaștri și își simți povara singurătății. Când o dorise ultima oară un bărbat?

- Eu sunt Tully Hart, spuse ea.

- Știu.

El o sărută. Avea gust dulce, de lichior și de tutun. Sau poate de iarbă. Avu brusc dorința de a se lăsa pradă senzațiilor trupești, de a se topi cu totul.

Dorea să uite eșecurile din viața ei și faptul că ajunsese într-un asemenea punct, singură într-o mare de străini.

- Sărută-mă încă o dată, ceru ea, detestând tonul patetic din propria voce.

Aceeași tonalitate avusese vocea ei și în copilărie, când era doar o fetiță cu nasul lipit de fereastră, așteptând întoarcerea mamei. *Ce-i cu mine?* întrebăse fetiță aceea pe oricine dispus să o asculte, dar nu obținuse niciodată răspunsuri. Tully întinse mâna spre bărbat și îl trase mai aproape, dar când el o sărută, lipindu-și mai mult trupul de al ei, simți că îi vine să plângă, iar când lacrimile începură să-i șiroiască, nu mai avu cum să le opreasă.

3 septembrie 2010

Ora 2.01

Tully fu ultima persoană care părăsi barul. Ușile se închiseră cu o bufnitură în urma ei; firma luminoasă sfârâi și se stinse. Era trecut de ora două noaptea; străzile din Seattle erau pustii. Tăcute.

Porni pe trotuarul lucios cu pași nesiguri. Un bărbat o sărutase – un străin –, iar ea începuse să plângă.

Patetic. Nu era de mirare că bărbatul se lăsase păgubaș și își luase tălpășița.

Ploaia o asalta, aproape o copleșea. Se gândi să se opreasă, să dea capul pe spate, să caște gura și să o lase să îi curgă în gât până se înece.

N-ar fi atât de rău.

I se păru că trecură ore întregi până ajunse acasă. La blocul unde locuia, trecu pe lângă portar fără să se uite la el.

În lift, se văzu în peretele de oglinzi.

Oh, Dumnezeule!

Arăta groaznic. Părul ei castaniu – care trebuia vopsit – era un adevărat cuib de pasăre, iar rimelul îi curgea ca vopseaua pe obraji.

Ușile liftului se deschiseră și păși în hol. Mergea atât de împleticit, că îi luă o veșnicie să ajungă la ușă și avu nevoie de patru încercări ca să bage cheia în broască. Când deschise ușa, se simți amețită, iar durerea de cap îi reveni.

Undeva între sufragerie și camera de zi, se lovi de o măsuță, mai să cadă. Noroc că se agăta de sofa în ultima secundă. Se prăbuși cu un oftat pe perna groasă, albă, umplută cu puf. Pe masa din fața ei, corespondența forma un teanc înalt. Facturi și reviste.

Se lăsă pe spate și închise ochii, gândindu-se la viața ei care devinise un haos.

– Lua-te-ar naiba, Katie Ryan! șopti ea către prietena ei cea mai bună, absentă. Singurătatea aceasta era insuportabilă. Dar cea mai bună prietenă a ei nu mai era. Murise. Asta declanșase totul. S-o piardă pe Kate. Cât de jalnic era acest fapt? Prăbușirea lui Tully începuse la moartea celei mai bune prietene și nu reușise să își mai revină. Am nevoie de tine. Apoi urlă. Am nevoie de tine!

Liniște.

Capul ii căzu în piept. Adormise oare? Cine știe...

Când deschise ochii, se holbă cu privirea încețoșată la maldărul de corespondență de pe măsuța de cafea. În mare parte, maculatură; cataloage și reviste pe care nu se mai sinchisea să le citească. Încercă să privească în altă parte, dar o imagine ii atrase atenția.

Se încuruntă și se aplecă în față, dând la o parte corespondența ca să scoată revista *Star* de sub acel teanc. În colțul din dreapta sus, văzu o fotografie micuță cu chipul ei. Si nereușită, pe deasupra. Nu una cu care să se mândrească. Dedesubt, un singur cuvânt oribil.

Dependentă.

Luă revista cu mâini nesigure și o deschise. Dădu paginile una după alta, până o găsi: fotografia ei.

Găsi un articolaș; nici măcar scris pe o pagină întreagă.

ADEVĂRATA POVESTE DIN SPATELE ZVONURILOR

Înaintarea în vîrstă nu este lucru ușor pentru nici o femeie persoană publică, dar se pare că este extrem de dificil

pentru Tully Hart, fosta vedetă a emisiunii, cândva fenomen, *Draga mea prietenă*. Fina domnișoarei Hart, Marah Ryan, a discutat în exclusivitate cu *Star*. Domnișoara Ryan confirmă că Hart, acum în vîrstă de cincizeci de ani, se luptă în ultima vreme cu demonii care au bântuit-o toată viața. În ultimele luni, Hart „s-a îngăștat îngrijorător de mult” și a făcut abuz de medicamente și de alcool, după cum a declarat domnișoara Ryan...

– Doamne Dumnezeule...

Marah.

Trădarea o duru atât de rău, că nu putea respira. Citi restul articolului, apoi lăsă revista să-i cadă din mâna.

Durerea pe care o ținuse la distanță luni de zile, ani la rând, se trezea la viață, trăgând-o în cel mai sumbru, în cel mai pustiu loc în care fusese vreodată. Pentru prima oară, nici măcar nu se putea imagina tărându-se la lumină din această genună.

Se ridică greoi pe picioare, cu privirea încețoșată de lacrimi, și își luă cheile mașinii.

Nu mai putea trăi astfel.

Capitolul 2

3 septembrie 2010
Ora 4.16

– Unde sunt? Ce s-a-ntâmplat?

Respir greu și încerc să mă mișc, dar nu-mi pot face corpul să funcționeze, nici degetele sau mâinile.

Deschid ochii, în sfârșit. Parcă am nisip în ei. Am gâtul atât de uscat că nu pot înghiți.

Este întuneric.

E cineva cu mine. Sau *ceva*. Scoate un bubuit, ca niște ciocane care lovesc în tablă. Vibrația îmi urcă pe coloană, îmi ajunge până la dinți, îmi dă dureri de cap.

Sunetul – de metal strivit, hârșăit – e peste tot; în exteriorul meu, în aer, lângă mine, în mine.

Bang-hârș, bang-hârș.

Durere.

O simt pe toată odată.

Sfâșietoare, desăvârșită. Când sunt conștientă de faptul că o *percep*, nu mai există altceva.

Durerea mă trezește: o agonie înfricoșătoare, chinuitoare în cap, o zvâcnitură în braț. Am ceva rupt, fără îndoială. Încerc să mă mișc, dar mă doare cumplit și leșin. Când mă trezesc, mai fac o încercare;

respir greu, aerul îmi șuieră în plămâni. Simt miroslul propriului sânge, simt cum mi se prelinge pe gât.

Ajutor, încerc să strig, dar întunericul îngheță sunetele acelea slabe.

DESCHIDEOCHII.

Aud acel ordin, o voce, iar ușurarea mă copleșește. Nu sunt singură.

DESCHIDEOCHII.

Nu pot. Nimic nu funcționează.

TRĂIEȘTE.

Alte cuvinte, tipate de data asta.

NUMIȘCA.

Întunericul mă împresoară, se modifică, iar durerea explodează iar. De pretutindeni se aude un zgomot ca de drujbă tăind un copac combinat cu un bocet de copil. În bezna mea, lumina scânteiază ca niște licurici, și imaginea asta are ceva trist în ea. Si obosit.

UNUDOITREISUS.

Mă simt trasă, ridicată de niște mâini reci pe care nu le pot vedea. Urlu de durere, dar sunetul mi-e înghițit instantaneu, sau poate că totul se petrece doar în mintea mea.

Unde mă aflu?

Lovesc un obiect dur și tip.

ESTEÎNREGULĂ.

Mor.

Vine brusc la mine, îmi smulge aerul din plămâni.

Mor.

3 septembrie 2010

Ora 4.39

Johnny Ryan se trezi cu gândul: *S-a-ntâmplat ceva*. Se ridică în capul oaselor și privi împrejur.

Nu se vedea nimic, absolut nimic în neregulă.

Era în biroul lui de acasă, pe Bainbridge Island. Adormise din nou lucrând. Blestemul părintelui singur care lucrează de acasă. Nu avea suficiente ore într-o zi pentru a le face pe toate, aşa că mai fura câteva ore noaptea.

Își frecă ochii obosiți. Lângă el, pe monitorul calculatorului, încremenise o imagine pixelată a unui copil al străzii zdrențăros, stând lângă o firmă luminoasă spartă, parțial funcțională, și fumând o țigară până la filtru. Johnny apăsa tasta *Play*.

Pe ecran, Kevin – nume de stradă Frizz – începu să vorbească despre părinții lui.

Lor nu le pasă, spuse copilul ridicând din umeri.

De ce eşti atât de sigur? întrebă Johnny în voice-over.

Camera de filmat surprinsă privirea lui Frizz – durerea pură și sfidarea plină de mânie din ochii lui când ridică privirea. *Păi, sunt aici, nu?*

Johnny urmărise acest material de cel puțin o sută de ori. Vorbise cu Frizz cu câteva ocazii și tot nu știa unde crescuse copilul acesta, de unde venea sau cine îl aștepta undeva noapte de noapte, scrutând întunericul, făcându-și griji.

Știa ce înseamnă grija de părinte, cum era posibil ca un copil să se piardă în bezna și să dispară. Acesta era motivul pentru care se afla el aici, lucrând zi și noapte la un documentar despre copiii străzii. Poate că dacă privea cu mare atenție, dacă punea destule întrebări, ar găsi-o.

Privi atent la imaginea de pe ecran. Din cauza ploii, pe străzi nu fuseseră prea mulți copii în seara în care filmase acest material. Totuși, de câte ori vedea vreo umbră în fundal, vreo siluetă care ar fi putut fi a unei tinere, mijea ochii și își punea ochelarii, uitându-se și mai atent la imagine, întrebându-se în sinea lui: *Marah?*

Dar nici una dintre fetele pe care le văzuse când realizase documentarul nu era fiica lui. Marah fugise de acasă și dispăruse. Nici măcar nu știa dacă mai era în Seattle.

Stinse luminile în biroul de la etaj și străbătu holul întunecat, cufundat în liniște. În stânga, zeci de fotografii de familie, înrămate cu negru, cu paspartu alb, erau agățate pe perete. Uneori, se

oprea și urmărea sirul acestor fotografii – familia lui –, lăsându-se transportat de ele înapoi în timp, în vremuri mai fericite. Alteori, rămânea în fața fotografiei care o înfățișa pe soția lui și se pierdea în zâmbetul care îi luminase cândva lumea.

În noaptea asta nu se opri.

Se opri în fața dormitorului fiilor săi și deschise ușor ușa. Știa să facă ceva bine: să își verifice obsesiv gemenii în vîrstă de unsprezece ani. Odată ce ai învățat cât de dură poate fi viața și cât de rapid se petrec evenimentele, încerci să îi protejezi pe cei rămași. Băieții erau acolo, dormeau.

Răsuflă ușurat și își continuă drumul, ajungând la ușa închisă a dormitorului lui Marah. Acolo, nu încetini pasul. Durea prea tare să se uite în camera ei, să vadă locul acela încremenit în timp – camera unei fetițe –, nelocuit, toate rămânând exact așa cum le lăsase ea.

Se duse în camera lui și închise ușa. Era ticsită de haine și de acte, plus cărți pe care le începuse și nu le terminase, intenționând să le reia când viața avea să capete un ritm mai lent.

În drum spre baie, își scoase cămașa și o aruncă în coșul de rufe. Se văzu în oglinda din baie. În unele zile, își spunea: *Nu-i rău pentru cincizeci și cinci de ani*; alteori – ca acum –, își spunea: *Zău aşa?*

Arăta... trist. Mai ales ochii. Părul îi era mai lung decât ar fi trebuit, cu șuvițe subțiri albe printre cele negre. Uita mereu să se tundă. Oftând, deschise robinetul și păși sub duș, lăsând apa fierbințe să curgă peste el, să îi spele toate gândurile. Când ieși, se simți mai bine, pregătit pentru o nouă zi. Nu mai avea rost să încerce să doarmă. Nu acum. Își uscă părul cu prosopul și îmbrăcă un vechi tricou cu Nirvana pe care îl găsi pe podeaua garderobei și o pereche de blugi uzați. Când reveni în hol, sună telefonul.

Telefonul fix.

Se încruntă. Era anul 2010. În această eră nouă, prima extem de rar apeluri pe vechiul număr.

Desigur că oamenii nu sunau la 5.03 în zori. La o asemenea oră, prima doar vești proaste.

Marah.

Se repezi la telefon și răspunse.